

Han nikkede atter, baade til Hansine og til Sigrig, og gik ud af Stuen.

Der havde i Hansines mørkladne Ansigt, hvis alvorlige Linjer de sidst forløbne Uger yderligere havde uddybet, ikke rørt sig en Trækning. Hun var begyndt at blive vant baade til Emanuels pludselige Vredesudbrud og til hans hurtigt paafølgende Fortrydelse af sin Overilelse, ... og hun mente ret vel at kende Grunden til hans pirrelige Sindsstemning.

I lang Tid efter Emanuels Bortgang var der fuldkomment stille i Stuen. Ved Siden af Hansine sov den lille Dagny i sin blomsterbemalede Trævugge, og henne under Vinduet sad Sigrig stadig ganske optaget af sit Sytøj. Egentlig sad hun her i Skammekrog, fordi hun igen var kommen hjem fra sin Leg ved Gadekæret med tilsølede Klæder; og da Hansine havde bebrejdet hende det, havde hun brugt et stygt Ord, som hun paastod at have lært af Hjulmandens Dreng. Det var Emanuel selv, der havde paabudt, at hun til Straf skulde holdes hjemme hele Eftermiddagen; og han havde sagt til Hansine, at det vist i det hele var bedst for Fremtiden at holde et lidt mere vaagent Øje med, hvem der var hendes Legekammerater.

Pludselig sænkede Barnet sit Sytøj i Skødet,